

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

31. Spiritus blasphemiae non remittetur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

Calvinus
Iudaizans

vel in hoc maxime patefecit Calvinus, quod Iudeorum exorcistas, tamen ex legis præscripto eos non haberent, agnoscit tamen, eo quod Deus ut in fœderis sui fide puroque cultu illum populum retineret, suam inter eos præsentiam varijs miraculis subinde testaretur; in Christiana autem & Catholica Ecclesia ut in noui fœderis fide puroque Dei cultu nouus populus retineretur, nullos exorcistas, nulla miracula nisi fictitia vult agnoscere. Ita Iudæis magis fauet Calvinus, quam omnibus hactenus ante Lutherum natum populis Christianis.

31. *Spiritus blasphemia non remittetur.*Caluini
blasphemiam
in
Spir. S.
duplex.Peccatum
in Spir. S.
quomodo
remitti
nō potest.

HOC Christi verbum premens Calvinus, aliam in Spiritum S. blasphemiam depromit. Quū enim per Spiritus blasphemiam illud peccatum intelligat, quo quis contra proprium animi sui sensum Dei donis & virtuti obrectat, & qui destinata malitia Dei gratiam & virtutem oppugnat (quod ei libenter concedimus, quia illa omnino erat Phariseorū hoc loco blasphemiam) mox concludit, hanc blasphemiam infallibiliter nō remitti. Mirum (inquit) non est, si tali sacrilegio spem veniæ præcidat Christus. Ita aliam blasphemiam pronuntiat, docens in huiusmodi peccato desperationē, quæ vna est contra Dei Spiritum blasphemiam, eaque maxima, vt accuratē docet S. August. de verbis Domini serm. 11. Sed sententiæ suæ enormitatem defendere conatur. Durius (inquit) hoc quibusdam videtur, ideoque ad puerile cauillum confugiunt, irremissibile vocari, eo quod eius venia est ad impetrandum difficilis. Vocat puerile cauillū cauillator impotens, quod

quod facile docebitur esse virilis & genuinus verborum Christi sensus. Quum enim in alijs illis Christi verbis, *Quicumque dixerit verbum contra filium hominis, remittetur ei*, nullo modo intelligi possit, *infallibiliter remittetur* (sic enim in huiusmodi peccatoralis praesumptio docetur, vt nec peti quidem eius veniam opus sit, eo quod infallibiliter remittetur) sed intelligendum est quod facilius remittetur: sic in istis Christi verbis, *Qui dixerit verbum contra Spiritum S. non remittetur ei*, necessario intelligi debet, quod difficilius remittetur, non autem quod infallibiliter non remittetur, aut penitus irremissibile sit. Quare quod Calvinus pro confirmatione subiunxit, *expressius loquutum esse Christum quam vt adeo futiliter eludi queant eius verba*, futilissimè ab eo dictum fuisse, manifestum nunc est. Non enim minus expressè in alio membro de futura remissione loquutus est: quam nihilominus commodè explicare vt iam diximus necesse est. Addit adhuc Calvinus. *Nimis etiam stultè ratiocinantur crudelè fore Deum si peccatum nunquam remittat, cuius atrocitas nos omnes in stuporè rapere debet.* Atqui & alia flagitia sunt quorum atrocitas in stuporem nos rapere debet, vt peccatum contra naturam, odium Dei, homicidium voluntarium, & alia quæ clamant vindictam in cælum: quæ tamè peccata si Deus non remitteret legitima interueniente pœnitentia, non quidem crudelis diceretur, neque sic orthodoxi ratiocinantur, sed bonitati & misericordiæ suæ in Scripturis reuelatæ contrarium faceret.

Pergit Calvinus. *Eiusdem inscitia est quod excipiunt, absurdum forsi ne pœnitentia quidem veniam impetret.* Magna igitur fuit Esaiæ Prophete inscitia, qui ex ore Dei sic scribit. *Si fuerint peccata vestra vt coccinum,*
quasi

Peccatum
omne in
hac vita
remitti
potest.
Esai. 1.

quasi nix dealbabitur: & si fuerint rubra quasi vermiculus, velut lana alba erunt: nempe mediante poenitentia, de qua prius dixit: *Lauamini, mundi estote, auferite maculam cogitationum vestrarum ab oculis meis, qui scite agere peruersè, &c.* Sed impius Calvinus, quasi rhetorem non theologum ageret, verbis odiosis causam aggrauat, iustis argumentis non depugnat. Sic superius, puerile cauillum, stultam ratiocinationem, & nunc inscitiam vocat, quæ certissimæ veritatis argumenta sunt. Nullum enim apud Christianos & theologos omnes certioris veritatis dogma est, & nihil apertius penèque frequentius in Scripturis docetur, quàm in quibuscunq; peccatis poenitentia semper locum esse: & *miserericordiam Dei superexaltare iudicium.* De quo lege Molinæ q. 14. art. 13. disput. 10.

Sed Calvinus quam nobis obiectat inscitiam aliquo fortè probabit argumento. Subiungit. *Certum est enim reprobationis signum in Spiritum blasphemia.* Sed nec probat hoc quod dicit; nec si probaret, intentum tamen conficeret. Nam signa certa reprobationis tum plura & alia esse possunt præter hoc vnum; tum in quo illa sunt, non semper sequitur reprobatio. Signum enim quidem & certum esse potest, quod infallibile signum non est, sed probabile tantum. In Paulo ante conuersionem multa signa reprobationis erant. Singulari tamè Christi misericordia veniam consequutus est. Concludit tandem Calvinus. *Sicuti fieri posse negamus, ut qui verè Spiritu regegitus est, se in tam horrendum scelus præcipitet, sic rursus tenendum est, qui exciderint, nisi quam resurgere.* Hæc ille. Sed hoc est vno absurdo aliud defendere, & ex falsis principijs mendacia concludere. Calviniana hæresis est, vnicam esse electorum fidem, eamque semel acceptam amitti non

non posse, quod olim Iouinianus hoc nomine hereticus docuit. Ex illa hæresi cōsequitur, semel in Christo regegitum agnitam veritatem deserere non posse. Ex hoc ergo hæretico principio à contrario infert: Ergo qui semel exciderit, nunquā resurget, vbi & antecedens falsū atq; impium est, & consequentia futilis ac vana est. Illud enim potius sequeretur, quod agnita semel veritate, fideique & gratiæ donis acceptis, nemo ab eis excidere posset: ideoque peccatum hoc non in eos cadere qui excidunt à pietate, sed in eos qui eam nunquam amplexi sunt. Deinde etsi verum esset verè pios in tam horrendum scelus nunquam se præcipitare, id est, à pietate ad tantam impietatem non excidere, non sequitur tamen impios eò semel prolapsos resurgere non posse. Nam vt Dei gratia conseruantur pij ne tam horrendè cadant, sic Dei misericordia quomodolibet prolapsos frequenter releuat, vt innumera exempla docent: maximè vnus Petri, quem ter Christum *Luc. 22.* abnegantem, respexit tamen Iesus, & ad pœnitentiam inflexit.

32. *Non remittetur neque in hoc seculo neque in futuro.*

QVOMODO ex his Christi verbis medius locus mediūque tempus inter hanc vitam & extremum iudicium, in quo peccata vel remittantur vel non remittantur, necessariò colligatur, huncque locum purgatorium esse, quod Catholica credit Ecclesia, in Prompt. Catholico in die animarum latè explicuimus. Hic tamen *insulsos* nos vocat Calvinus, qui *ex tam frigida materia ignè purgatorium accendimus*, & magistri sui dictata eisdè penè verbis reperit Beza in Annotat. in hunc locum

H cum

Purgato-
rij locus
medius.